

Michael Scott

MÁG

Tajomstvá

NE SMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA



COL
BOO

PAK

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2: Mág

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk



Michael Scott

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

MÁG

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMMELA



Michael Scott

COO
BOO

Copyright © 2008 by Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Patrick Frank, 2009, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0803-6

ISBN e-knihy 978-80-566-0919-4 (I. zverejnenie, 2019)

Venujem Courtney a Piersovi.

Hoc opus, hic labor est.

Zomieram.

Aj Perenelle zomiera.

Zaklínadlo, ktoré nás držalo pri živote celých šesťsto rokov, pomaly stráca silu a s každým dňom, ktorý ubehne, zostarneme o celý rok. Ak ho mám obnoviť, potrebujem Kódex, Knihu mága Abraháma. Bez nej nám ostáva iba necelý mesiac života.

Za mesiac sa však toho dá veľa stihnúť.

Dee a jeho páni z rodu Temných Starších väznia moju Perenelle, a keďže sa im podarilo dostať aj ku Knihe, vedia, že ani ona, ani ja už dlho nevydržíme.

Ani oni však ešte nemajú pokoj.

Zatiaľ sa im nepodarilo získať celú Knihu. Posledné dve strany máme ešte vždy my! A okrem toho už určite vedia, že Sophie a Josh Newmanovci sú dvojčatá zo starých spisov – dve deti so zlatou a striebornou aurou, brat a sestra, ktorí majú moc zachrániť svet... alebo ho zničiť. V dievčati sa už prebudil magický potenciál a začalo sa učiť základné magické disciplíny, no u chlapca sa to, bohužiaľ, zatiaľ nedarí.

Momentálne sme v Paríži, mojom rodnom meste, v ktorom som prvý raz objavil Kódex a podujal sa na dlhú a náročnú prácu preložiť ho. Nakoniec ma priviedol k odhaleniu existencie Starších rás a tajomstva nesmrteľnosti. Zbožňujem toto mesto. Skrýva mnoho tajomstiev a je domovom nejedného nesmrteľného človeka aj príslušníkov Starších. Musím tu nájsť spôsob, ako prebrať k životu Joshov potenciál a pokračovať vo vzdelávaní Sophie.

Musím.

Pre nich dvoch – a pre prežitie ľudstva.

*Z Denníka Nicholasa Flamela, Alchymistu
Zapísané v sobotu 2. júna v Paríži, meste mojej mladosti*

SOBOTA

2. júna



Prvá kapitola

Charitatívna dražba sa začala až neskoro po polnoci – po skončení slávnostného večera. Už boli takmer štyri hodiny ráno a pomaly sa blížila ku koncu. Digitálny displej za slávnym dražobníkom – hercom, ktorý dlhé roky hral Jamesa Bonda – ukazoval, že doposiaľ sa vybralo vyše milióna eur.

„Položka číslo dvestodesať: dvojica masiek japonského divadla *kabuki*.“

Preplnená miestnosť ožila. Divadelné masky vykladané rýdzim nefritom boli jedným z hlavných lákadiel aukcie a čakalo sa, že ich cena presiahne pol milióna eur.

Celkom vzadu stál vysoký chudý muž s nakrátko ostrihanými bielymi vlasmi, pripravený zaplatiť za masky hoci aj dvakrát toľko.

Niccolo Machiavelli stál osamote s rukami opatrne prekríženými na hrudi, aby si nepokrčil čierny hodvábnny smoking od najlepšieho krajčírca na Saville Row. Jeho oči – sivé ako žula –

chladne prechádzali po ostatných dražiteliach, analyzujúc a hodnotiac jedného za druhým. Bolo tam iba päť takých, na ktorých si musel dať pozor: dvaja súkromní zberatelia ako on, jeden príslušník nižšej šľachty, istý kedysi veľmi slávny americký herec a napokon kanadský obchodník so starožitnosťami. Ostatní prítomní boli unavení, svoj rozpočet na dnešnú noc minuli, prípadne neboli ochotní platiť za akési hrôzostrašné masky.

Machiavelli miloval všetky druhy masiek. Zbieral ich už veľmi dlho a tieto dve potreboval na doplnenie svojej zbierky japonských divadelných kostýmov. Naposledy sa na dražbe ocitl v roku 1898 vo Viedni, kde nakoniec zvíťazila ponuka ruského cároviča z rodu Romanovovcov. Machiavelli bol trpezlivý. Vedel, že masky sa po smrti následníka trónu a jeho potomkov opäť dostanú do ponuky. Mohol si dovoliť čakať, lebo mal istotu, že v tom čase ešte bude žiť. Bola to jedna z mnohých výhod nesmrteľnosti.

„Začneme ponukou stotisíc eur?“

Machiavelli zdvihol zrak, pozrel dražobníkovi do očí a prikývol.

Dražobník jeho ponuku očakával, takže gesto opätoval a vyhlásil: „Mám tu ponuku stotisíc eur od *monsieur* Machiavelliho, jedného z najštedrejších sponzorov a priaznivcov našej nadácie.“

Miestnosťou zaznel tlmený potlesk a niekoľko ľudí sa dokonca obzrelo smerom k nemu a zdvihlo pohár ako pri prípitku. Niccolo odpovedal zdvorilým úsmevom.

„Zvýšime na stodesaťtisíc?“ spýtal sa dražobník.

Jeden zo súkromných zberateľov chabo zdvihol ruku.

„Stodvadsaťtisíc?“ Dražobník sa pozrel opäť na Machiavelliho, ktorý bez váhania prikývol.

V priebehu troch minút padlo množstvo ponúk a cena sa vyšplhala na dvestopäťdesiat tisíc eur. Už ostali iba traja seriózní dražitelia – Machiavelli, americký herec a kanadský obchodník.

Na Machiavelliho úzkych perách sa objavil zriedkavý úsmev. Jeho trpezlivosť bude odmenená a onedlho sa stane pyšným majiteľom oboch masiek. Úsmev mu však zamrzol, keď zacítil, že mu vo vrecku začal ticho vibrovať mobil. Chvíľku bol v pokušení jednoducho ho ignorovať – svojim ľuďom však dal prísny zákaz vyrušovať ho, ak nepôjde o niečo nesmierne dôležité, a vedel, že by sa ho neodvážili len tak porušiť. Preto nakoniec siahol do vrecka, vybral z neho ultratenký mobil a pozrel sa naň.

Na veľkom displeji jemne pulzoval obrázok meča.

Úsmev mu z tváre nadobro zmizol. Okamžite pochopil, že v tomto storočí už tie masky nekúpi. Zvrtol sa na opätku, vyšiel z miestnosti a pritisol si telefón k uchu. Zozadu počul, ako dražobníckovo kladívko dopadá na podložku. „Predané za dvestošesťdesiat tisíc...“

„Tu som,“ povedal, prejdúc do taliančiny, jazyka svojej mladosti.

Na linke zapraskalo a hlas s anglickým prízvukom mu odpovedal tiež po taliansky, no dialektom, ktorý sa v Európe už dobrých štyristo rokov nepoužíval. „Potrebujem tvoju pomoc.“

Muž na druhom konci sa nepredstavil a ani nemusel. Machiavelli vedel, že je to nesmrteľný mág a nekromant John Dee, jeden z najmocnejších a najnebezpečnejších ľudí sveta.

Vyšiel z haly malého hotela na kamenné námestie Place du Tertre a zhlboka sa nadýchol čerstvého nočného vzduchu. „Čo

potrebuješ?“ spýtal sa opatrne. Deeho nenávidel a vedel, že je to obojstranné, lenže obaja slúžili Temným Starším a to znamenalo, že v priebehu stáročí boli občas nútení spolupracovať. Okrem toho Deemu trocha závidel, že je mladší a aj na to vyzerá. On sám sa narodil vo Florencii v roku 1469, takže bol o päťdesiatosem rokov starší ako ten anglický mág. Podľa historických záznamov mal vlastne zomrieť v roku 1527, čiže v roku, keď sa Dee narodil.

„Flamel sa vrátil do Paríža.“

Machiavelli sa mimovoľne vystrel. „Kedy?“

„Práve teraz. Dostal sa tam cez silobránu. Netuším, kam vedie. Má so sebou Scathach...“

Na Machiavelliho tvári sa objavil škaredý úšklábok. Keď sa naposledy stretol s Pannou bojovníčkou, vytisla ho von dvermi. Zavretými dvermi. Celé týždne si potom vyťahoval z chrbta a pliec triesky.

„Sú s nimi aj dve ľudské deti. Američania,“ pokračoval doktor Dee. Jeho hlas na transatlantickej linke slabol a vytváral najrôznejšie ozveny. „Dvojčatá.“

„Čože?!“ zvolal Niccolo.

„Dvojčatá,“ zopakoval Dee. „Dvojčatá s čistou striebornou a zlatou aurou. Vieš, čo to znamená.“

„Áno,“ zamrmal Machiavelli. Znamenalo to problémy. Potom sa mu však na perách zjavil nepatrný úsmev. Mohlo to znamenať aj jedinečnú príležitosť.

Do šumu v mobile sa znova ozval Deeho hlas. „Potenciál toho dievčaťa už prebudila Hekaté, skôr než bola zničená aj so svojou Ríšou tieňov.“

„Nezaškolená dievčinka nepredstavuje pre nikoho žiadnu hrozbu,“ zamrmlal Niccolo, bleskovo hodnotiac situáciu. Zhlboka sa nadýchol a oveľa hlasnejšie dodal: „Možno s výnimkou seba samej a tých, čo ju obklopujú.“

„Flamel ju zobral do Ojai, kde ju Čarodejnica z Endoru naučila vzdušnej mágii.“

„A ty si sa ich nepochybne pokúsil zastaviť.“ V Machiavelliho hlase bolo cítiť náznak pobavenia.

„Pokúsil, a nepodarilo sa mi to,“ pripustil Dee trpko. „To dievča má základné znalosti, aj keď je zatiaľ neskúsené.“

„A čo chceš odo mňa?“ spýtal sa Machiavelli obozretne, hoci si to už vedel jasne predstaviť.

„Nájdí Flamela a dvojčatá,“ odvetil Dee naliehavo. „Zajmi ich. A ak môžeš, zabi Scathach. V tejto chvíli odchádzam z Ojai. Cesta do Paríža mi potrvá minimálne štrnásť alebo pätnásť hodín.“

„Čo sa stalo s tou silobránou?“ uvažoval nahlas Machiavelli. Ak predsa Ojai s Parížom spájala siločiar, prečo potom Dee...


„Zničila ju Čarodejnica z Endoru,“ vysvetlil mu zúrivy doktor. „Takmer zabila aj mňa. Mal som šťastie, že som vyviazol iba s modrinami a škrabancami,“ dodal a hneď nato bez rozlúčky prerušil spojenie.

Niccolo Machiavelli opatrne zaklapol mobil a poklopil si ním po perách. Pochyboval, že by Dee mohol mať až toľké šťastie. Keby ho Čarodejnica z Endoru naozaj chcela zabiť, potom by ani legendárny doktor nemal šancu uniknúť. Otočil sa a vykročil cez námestie k autu, v ktorom ho trpezlivo čakal jeho šofér. Ak Flamel, Scathach a tie americké dvojčatá vošli do Paríža

cez silobránu, potom tu bolo iba zopár miest, na ktorých sa mohli vynoriť. Malo by byť relatívne ľahké ich vypátrať a zajať.

No a keby sa mu podarilo dostať ich do svojej moci už dnes, ostane mu dosť času, kým sa tam prihrnie Dee.

Spokojne sa usmial. V skutočnosti potreboval iba pár hodín, aby sa dozvedel všetko, čo vedía. Pol tisícročia na tomto svete ho naučilo byť veľmi, veľmi presvedčivým.



Druhá kapitola

Josh Newman vystrel ruku a oprel sa dľaňou o chladnú kamennú stenu, aby celkom nestratil rovnováhu.

Čo sa to stalo?

Ešte pred pár sekundami stál pred zrkadlom v obchode Čarodejnice z Endoru v kalifornskom Ojai. Jeho sestra Sophie, Scathach a muž, ktorého už poznal ako Nicholasa Flamela, sa naňho pozerali akoby z druhej strany. Nato Sophie vyšla von, vzala ho za ruku a vtiahla ho do zrkadla. Josh pevne zavrel oči a pocítil taký chlad, až mu naskočila husia koža. Keď ich znova otvoril, stál v akomsi miniatúrnom skladisku. Okolo veľkého, starého a celkom nezaujímavého zrkadla na kamennej stene boli navrhnené plechovky s farbou, rebríky, porozbíjaná keramika a dokrkvané šaty, ušpinené od farby. Zo stropu visela slabá žiarovka, zalievajúca miestnosť žltkastým svetlom. „Čo sa stalo?“ pokúsil sa spýtať, no bol hrozne zachrípnutý. Rýchlo nasilu preglgol a skúsil to znova. „Čo sa stalo? Kde to sme?“

„Sme v Paríži,“ odvetil Nicholas Flamel rozvážne, šúchajúc si zaprášené ruky o čierne džínsy. „V mojom rodnom meste.“

„V Paríži?“ šepol Josh. Najradšej by dodal *nemožné*, začínal však tušiť, že toto slovo už nemá absolútne nijaký význam. „Ako?“ spýtal sa namiesto toho. „Sophie?“ Pozrel sa na sestru, tá však tisla ucho k dverám, napäto počúvajúc zvuky z druhej strany, a iba mávnutím mu naznačila, aby bol ticho. Obrátil sa ku Scathach. Ryšavá bojovníčka však len pokrútila hlavou a pritisla si obe ruky na ústa. Vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu povracať. Nakoniec to skúsil s legendárnym alchymistom Nicholasom Flamelom. „Ako sme sa sem dostali?“

„Táto planéta je popretkávaná neviditeľnými líniami energie, ktoré sa niekedy nazývajú siločiarly alebo *cursus*,“ vysvetlil mu Flamel a prekrížil si ukazováky. „V miestach, kde sa pretínajú, sa nachádzajú silobrány. Dnes sú už veľmi zriedkavé, ale za dávnych čias ich Staršie rasy využívali pri bleskovom premiestňovaní na veľké vzdialenosti, presne ako pred chvíľou aj my. Čarodejnica otvorila v Ojai silobránu, ktorá nás dostala až sem, do Paríža.“ Hovoril to celkom pokojne, akoby šlo o úplne samozrejmu vec.

„Silobrány,“ zavrčala Scathach. „Neznášam ich.“ Jej bledá pleť v sliepňavom svetle žiarovky vyzerala takmer zelená. „Mal si niekedy morskú chorobu?“

Josh rázne pokrútil hlavou. „Nikdy.“

V tej chvíli sa Sophie na sekundu odtrhla od dverí. „Klamár! Dostaneš ju ešte aj v bazéne!“ Uškrnula sa a opäť pritlačila ucho na chladné drevo.

„Morská choroba,“ stonala Scatty. „Je to celkom ako morská choroba. Alebo ešte horšie.“

Sophie sa opäť odlepila od dverí a pozrela na alchymistu. „Máte predstavu, kde presne sme?“

„Tipujem, že v nejakej starej budove,“ odvetil a aj on pristúpil k dverám, priložil na ne ucho a započúval sa.

Sophie o krok ustúpila. „Tým by som si nebola taká istá,“ nadhodila váhavo.

„Prečo?“ spýtal sa jej Josh, pozerajúc hore-dolu po miestnosti, ktorá mu rozhodne pripadala ako z nejakého veľmi starého domu.

„Neviem,“ pokrútila Sophie hlavou. „Jednoducho mi to tu... nepripadá až také staré.“ Natiahla ruku, dotkla sa dlaňou kamennej steny a takmer okamžite od nej odskočila.

„Čo je?“ chcel vedieť Josh.

Opäť položila dlaň na stenu. „Počujem hlasy, piesne a čosi ako organ.“

Jej brat nad tým rozpačito mykol plecom. „Ja nepočujem vôbec nič.“ Potom sa zarazil, lebo si uvedomil obrovský rozdiel, aký vznikol medzi ním a sestrou. Hekaté prebudila jej magický potenciál, takže teraz bola nesmierne vnímavá na svetlá, zvuky, dotyky a chute.

„Počuješ zvyškové zvuky,“ vysvetlil jej hneď Flamel. „Sú to tie, ktoré budova absorbovala a takpovediac nahrála do vlastných stien.“

„Je to kostol,“ vyhlásila Sophie rázne a hneď nato sa zamračila. „Nový kostol. Moderný... Koniec devätnásteho alebo začiatok dvadsiateho storočia. Stojí však na mieste oveľa, oveľa staršej stavby.“

Flamel sa vystrel pri dverách a obzrel sa cez plece. Jeho črty

v chabom svetle zo stropu odrazu vyzerali oveľa tvrdšie, ostrejšie, takmer ako črty kostlivca, a oči mal zahalené tieňom. „V Paríži je veľa kostolov,“ vyhlásil, „ale viem iba o jednom, ktorý vyhovuje tomuto opisu.“ Siahol po kľúčke.

„Počkajte chvíľu!“ zastavil ho Josh. „Čo ak tu majú nejaký poplašný systém?“

„O tom pochybujem,“ odvetil sebaisto Nicholas. „Kto by už montoval poplašné zariadenie na dvere kostolného skladu?“ spýtal sa a rázne ich otvoril.

Do ticha zavyl alarm, odrážajúci sa od kamenných podláh a stien. Zároveň sa rozblikali červené poplašné svetlá.

Scatty si vzdychla a v jazyku starých Keltov sa ho spýtala: „Nepovedal si mi sám, že treba vždy radšej počkať a sledovať okolie, kým urobím prvý krok?“

Nicholas kývol hlavou a aj on si vzdychol nad tou hlúpuou chybou. „Asi už starnem,“ skonštatoval v rovnakom jazyku. Na ospravedlnovanie však nebol čas. „Podme!“ zavelil do kvílenia sirény a vybehol na chodbu. Sophie a Josh utekali za ním. Scatty išla posledná. Napredovala oveľa pomalšie a pri každom kroku čosi zafrflala.

Krátka a úzka kamenná chodba, v ktorej sa ocitli, sa končila ďalšími dverami. Flamel ich bez váhania otvoril – a okamžite zajačal druhý alarm. Odbočili doľava do obrovského priestoru páchnuceho starým kadidlom, leštidlom na podlahy a voskom. Na steny a dlážku dopadalo žlté svetlo sviečok, ktoré spolu s blikajúcimi výstražnými svetlami prezrádzalo ohromné dvojkrídlové dvere s nápisom VÝCHOD. Flamel sa k nim s dupotom rozbehol.

„Nedotýkajte sa. . .“ začal Josh, no Nicholas už držal obe rukoväte a mocne ich ťahal k sebe.

Zavyl tretí alarm, oveľa silnejší ako tie dva predchádzajúce, a nad dverami začala blikať ďalšia výstražná lampa.

„Vravel som vám, že to nemáte chytať,“ zamrmlal Josh.

„Tomu nerozumiem. Prečo nie sú otvorené?“ nechápal Flamel. Musel kričať, aby ho v tom reve bolo počuť. „Tento kostol je vždy otvorený.“ Obrátil sa a pozeral okolo seba. „Kde sú všetci? Koľko je hodín?“ uvažoval, akoby mu to až teraz došlo.

„Koľko trvá cesta do Paríža cez silobránu?“ spýtala sa ho Sophie.

„Vôbec nič. Je to okamžité.“

„A ste si istý, že sme naozaj v Paríži? Vo Francúzsku?“

„Určite.“

Pozrela sa na hodinky a rýchlo počítala. „Paríž je deväť hodín pred Ojai, však?“

Flamel prikývol. Odrazu to už aj on pochopil.

„Takže tu sú asi štyri ráno. Preto je kostol zavretý,“ povedala Sophie.

„Určite sem už idú policajti,“ skonštatovala zachmúrená Scatty a siahla po nunčaku. „Neznášam, keď musím bojovať v takomto stave.“

„A čo teraz?“ opýtal sa Josh s panikou v hlase.

„Mohla by som skúsiť tie dvere vyraziť prúdom vzduchu,“ navrhla váhavo Sophie. Nebola si istá, či dokáže tak rýchlo znova nazbierať dosť energie. Svoje čerstvo nadobudnuté magické schopnosti využila pri boji v Ojai, ktorý ju úplne vyčerpil.

„To zakazujem!“ skríkol Flamel s tvárou zaliatou mihota-

vým červeným svetlom. Obrátil sa a ponad rady drevených lavíc ukázal na bohato zdobený oltár v bielom mramorovom ráme. „Toto je národná kultúrna pamiatka. Nedovolím ti ju zničiť.“

„Kde to sme?“ spýtali sa dvojčatá naraz. Teraz, keď si ich oči privykli na pološero, si uvedomili, že sú v obrovskej budove. Mohutné stĺpy stúpali do temných výšok, po bokoch sa vynímali vedľajšie oltáre, vo výklenkoch stáli sochy a všade bolo nespočetne veľa sviečok.

„Toto,“ odvetil im Flamel hrdo, „je kostol Sacré-Coeur.“

Niccolo Machiavelli vo svojej limuzíne zadal do prenosného počítača súradnice a sledoval, ako sa na displej načítava mapa Paríža vo vysokom rozlíšení. Paríž bol neuveriteľne staré mesto. Prvé osídlenie siahalo do čias pred vyše dvetisíc rokov a už predtým na ostrove uprostred Seiny žili celé generácie. No a, podobne ako mnohé iné staré mestá, aj toto stálo na križovatke viacerých siločiar.

Šťukol klávesom a na mape sa objavila hustá spleť čiar. Hľadal tie, ktoré mesto spájali so Spojenými štátmi. Po chvíli sa mu podarilo zredukovať počet možností na šesť. Nechtom s dokonalou manikúrou prešiel po dvoch, ktoré predstavovali priame spojenie so západným pobrežím USA. Jedna ústila do slávnej katedrály Notre Dame a druhá do modernejšej, no rovnako slávnej baziliky Sacré-Coeur na Montmartri.

Ale ktorá to bude?

Hlboké ticho náhle prešlo zavýjanie sirén. Stlačil elektrické ovládanie okna, tmavé sklo sa hladko spustilo a do auta sa vvalil chladný vzduch parížskej noci. Na opačnej strane Place

du Tertre sa nad strechami týčila bazilika Sacré-Coeur. Jej impozantná kupola bola, tak ako každú noc, zaliata jasným svetlom reflektorov, teraz však okolo nej blikali aj červené poplašné majáky.

Takže tam. Po tvári sa mu rozlial desivý úsmev. Spustil v počítači ďalší program a čakal, kým sa načíta na obrazovku.

Zadajte heslo.

Prsty sa mu roztancovali po klávesnici, keď písal: *Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio*. Toto heslo nikdy nikto nerozlúšti. Bolo to jedno z jeho menej známych diel.

Hneď nato sa objavil dosť fádne pôsobiaci textový dokument, napísaný zmesou latinčiny, gréčtiny a taliančiny. Mágovia si od nepamäti uchovávali kúzla a zaklínadlá v ručne písaných zväzkoch nazývaných grimoáre, on však dával prednosť najnovšej technike. Jeho zaklínadlá sa skrývali v počítačovom disku. Teraz už len musí vybrať také, ktoré by Flamela a jeho priateľov na chvíľu zdržalo, kým zvolá svoje sily.

Josh prudko zdvihol hlavu. „Policajné sirény!“

„Smeruje k nám dvanásť policajných áut,“ vyhlásila Sophie, ktorá sústredene počúvala s mierne naklonenou hlavou a pri-vretými očami.

„Dvanásť? A to už ako vieš?“

Pozrela sa na brata. „Rozlišujem miesta, odkiaľ prichádzajú zvuky.“

„Ty dokážeš rozoznať jednu od druhej?“ spýtal sa Josh, ktorý neprestával žasnúť nad novými, neskutočne zosilnenými zmyslami svojho dvojčaťa.

„Každú jednu,“ odvetila.

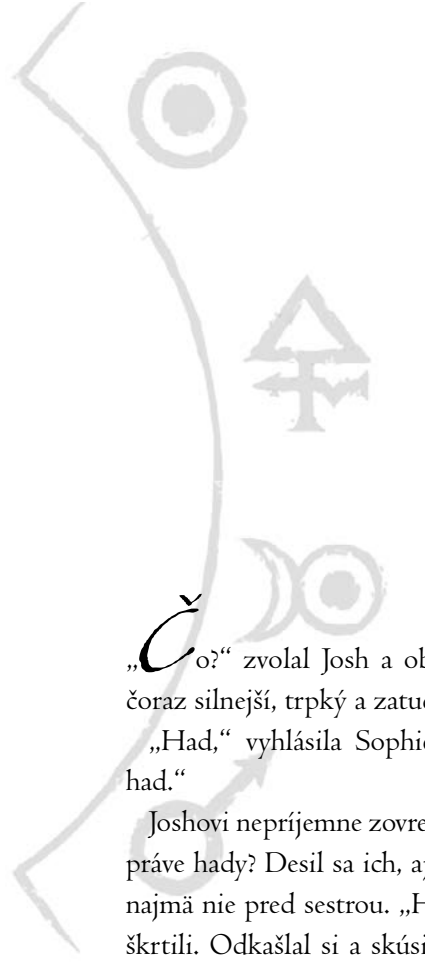
„Nesmú nás chytiť,“ ostro ich prerušil Flamel. „Nemáme pasy a nevieme vysvetliť, čo tu hľadáme. Musíme zmiznúť!“

„Ale ako?“ spýtali sa ho súčasne.

Flamel pokrútil hlavou. „Musí tu byť nejaký iný vchod...“ začal, no hneď sa zarazil a hlasno zavetril.

Josh nervózne sledoval, ako aj Sophie a Scatty reagujú na čosi, čo on necítil. „Čo... Čo je?“ spýtal sa naliehavo a odrazu aj on zachytil jemnučký závan čohosi, čo pripomínalo zatuchnuté pižmo. Ten pach si vždy spájal so zoologickou záhradou.

„Problém,“ zachmúrene odvetila Scathach, odkladajúc nunchak a vytahujúc meče. „Veľký problém.“



Tretia kapitola

„Čo?“ zvolal Josh a obzeral sa na všetky strany. Pach bol čoraz silnejší, trpký a zatuchnutý. Čosi mu pripomínal.

„Had,“ vyhlásila Sophie, keď sa zhlboka nadýchla. „Je to had.“

Joshovi nepríjemne zovrelo žalúdok. Had? Prečo to musia byť práve hady? Desil sa ich, aj keď by to nikdy nahlas nepriznal – najmä nie pred sestrou. „Hady...“ začal, no hlasom, akoby ho škrtili. Odkášlal si a skúsil to znova. „Kde?“ spýtal sa, zúfalo pozerajúc dookola, akoby čakal, že naňho vylezú spod lavíc, spustia sa dolu stĺpmi a popadajú z lustrov.

Sophie len zamračene pokrútila hlavou. „Nepočujem ich... Iba... Iba ich cítim.“ Opäť sa nadýchla, až sa jej zachveli nozdry. „Nie, je iba jeden...“

„Vieš, síce cítiš hada,“ povedala jej Scatty, „ale je to had, čo chodí na dvoch nohách. Cítiš hnusný pach Niccola Machiaveliho.“

Flamel si kľakol na zem pred masívnymi dverami a prebehol rukou po zámkach. Na končekoch prstov sa mu objavili stopy po zelenom dyme. „Machiavelli!“ zavrčal. „Ako vidím, Dee ne-strácal čas a spojil sa s kumpánmi.“

„Vy viete, o koho ide, len podľa pachu?“ čudoval sa Josh. Ešte vždy bol zmätený.

„Každý má svoju charakteristickú vôňu mágie,“ vysvetlila mu Scathach, ktorá si zastala chrbtom k alchymistovi, aby ho chránila pred hroziacim útokom. „Vy dvaja voniate ako vanilková zmrzlina a pomaranče, Nicholas ako mäta. . .“

„A Dee ako skazené vajcia,“ dodala Sophie.

„A síra,“ pridal sa Josh.

„Ktorá bola kedysi známa ako pekelný kameň,“ pokračovala Scatty. „Výborne sa to k nemu hodí.“ Hlavu pritom otáčala raz sem, raz tam, kontrolujúc temné tieň za všetkými sochami. „No a Machiavelli páchne ako had. Veľmi príznačné.“

„Kto to je?“ vyzvedal Josh. Zdalo sa mu, že by to meno mal poznať, akoby ho už niekedy počul. „Nejaký Deeho priateľ?“

„Machiavelli je nesmrteľný človek, spriahnutý s Temnými Staršími,“ vysvetlila mu Scatty. „Nie je to Deeho priateľ, ale stojí na rovnakej strane. Je starší ako on, je oveľa nebezpečnejší a rozhodne prefikanejší. Mala som ho zabiť, kým som mohla,“ vyhlásila trpkou. „Posledných päťsto rokov je v samom srdci európskej politiky. Je to majstrovský bábkar, poťahujúci za nitky z temného zákulisia. Naposledy som o ňom počula, keď ho vymenovali za šéfa DGSE – *Direction Générale de la Sécurité Extérieure*.“

„To je niečo ako banka?“ spýtal sa Josh.

Scathach sa na tvári objavil úsmev odhaľujúci dlhé upírie zuby. „Znamená to Generálne riaditeľstvo vonkajšej bezpečnosti. Je to francúzska tajná služba.“

„Tajná služba? No to je naozaj skvelé,“ zvolal Josh sarkasticky.

„Ten pach silnie,“ upozornila ich Sophie. Jej prebudené zmysly ho až bolestne vnímali. Sústredila sa a trocha vlastnej energie presunula do svojej aury, takže sa okolo nej objavilo čosi ako duchovný obal. V plavých vlasoch sa jej zaleskli strieborné pramene a jej oči vyzerali ako pár zrkadiel.

Josh od nej takmer podvedome odstúpil. Už ju v tomto stave zažil a desilo ho to.

„To znamená, že je už blízko. Pracuje na nejakej mágii,“ skonštatovala Scatty. „Nicholas...?“

„Už len minútku.“ Dymiace končeky alchymistových prstov zažiarili smaragdovozelenou farbou a prešli po obvode zámky. Vnútri to hlasno cvaklo, no keď Nicholas stlačil kľučku, dvere sa ani nepohli. „Možno trocha dlhšie.“

„Neskoro,“ šepol Josh, ukazujúc pred seba. „Niečo tu je.“

Na opačnom konci baziliky postupne zhasli všetky svieci. Vyzeralo to, akoby sa nimi prehnal vietor, ktorý síce nik necítil, no ktorý jednu za druhou pozhášal sviečky aj okrúhle lampy pohotovostného osvetlenia. Ostali po ňom iba chumáče sivobieleho dymu. Hneď nato pach vosku zosilnel natoľko, že takmer celkom potlačil hadí zápach.

„Nič nevidím...“ začal Josh.

„Tu je!“ skríkla Sophie.

Tvor, ktorý sa k nim blížil po chladnej kamennej dlažbe, člo-

veka pripomínal iba veľmi vzdialene. Bol vyšší ako ktorýkoľvek z ľudí, mal groteskne širokú bielu postavu ako zo želatíny a na širokých pleciah náznak hlavy. Priamo pred ich očami sa mu z trupu s čvachtaním vysunuli dve ramená a na ich konci vzniklo čosi ako dlane.

„Golem!“ zvolala Sophie vydesene. „Voskový golem!“

Prudko vystrela ruku a jej aura sa rozžiarila. Z prstov jej začal prúdiť ľadový vietor, no biele mäkké telo toho tvora sa iba sčerilo ako voda.

„Musíme ochrániť Nicholasa!“ zavelila Scathach a vrhla sa vpred. Oba meče vrazila hlboko do útočníka, jemu to však neublížilo. Meče sa zaborili do mäkkého vosku, mala čo robiť, aby ich vôbec vytiahla. Znova sa zahnila a vzduchom začali lietať kúsky vosku. Ten tvor sa na ňu vrhol, takže musela pustiť meče, aby sa vyhol jeho hroznému úderu. Gučovitá päť buchla do zeme pri jej nohách, až sa kvapky vosku rozprskli na všetky strany.

Josh zobral skladáciu drevenú stoličku pri stánku so suvenírmi v zadnej časti chrámu. Pevne ju uchopil do rúk a z celej sily ňou udrel tvora do hrude... kde ostala pevne zaseknutá. Vosková postava sa otočila k nemu a stoličku mu vytrhla z rúk. Schmatol ďalšiu, svižne sa vyhol úderu a znova zaútočil. Stolička sa rozlámala na golemových pleciah. Ostali z nej iba triesky, trčiace z postavy ako nejaké čudesné ostne.

Sophie zmeravela. Pokúšala sa spomenúť si na kúzla vzdušnej mágie, ktoré ju iba pred pár hodinami naučila Čarodejnica z Endoru. Tá vravela, že vzdušná mágia je najmocnejšia zo všetkých – a aj to predviedla na nemŕtvej armáde dávno zosnulých

ľudí a zvierat, ktorú Dee postavil proti nim v Ojai. Netušila však, ktoré kúzlom by mohlo zaúčinkovať na tohto tvora. Vedela síce vyvolať menšie tornádo, no v uzavretej bazilike si to jednoducho netrúfla.

„Nicholas!“ skríkla Scathach. Keďže jej meče ostali v golemovi, bojovala proti nemu nunčakom – dvoma drevenými tyčkami spojenými krátkou reťazou. Jej údery síce nechávali na tele hlboké preliačiny, ale inak tvorovi vôbec neublížili. Po jednom mimoriadne silnom údere uviazla vo vosku aj palica z lešteného dreva. Golem sa otočil k Joshovi a pritom vytrhol Scathach z ruky aj druhú palicu a odhodil ju niekoľko metrov.

Ruka, ktorá mala iba palec a ostatné prsty ako v detskej rukavici, schmatla Josha pod krkom a začala ho škrtiť. Bolelo to tak, že sa zosunul na kolená.

„Josh!“ zvriskla Sophie. Jej hlas sa vrátil niekoľkonásobnou ozvenou.

Josh sa pokúšal odtrhnúť zo seba tú ruku, lenže vosk bol klzký a navyše sa mu doň borili prsty. Po niekoľkých sekundách zápasu začala z ramena obludy stekať chlapcovi na plecía a hrud' biela hmota, aby ho svojím zovretím celkom pripravila o dych.

„K zemi, Josh!“

Sophie zdrapila drevenú stoličku a z celej sily sa ňou zahнала. Stolička preletela bratovi nad hlavou tak tesne, že ju zacítil vo vlasoch, a hranou narazila do miesta, kde mal mať golem lakeť. Prenikla doň iba do polovice, no stačila netvora odpútať, a tak pustil Josha a nechal ho kľačať na zemi, napoly zaduseného a akoby zabaleného do vosku. Josh iba bezmocne sledoval, ako sa dve neforemné ruky natáhujú po hrdle jeho dvojčata.

Sophie vydesene zvrieskla. V očiach jej zablikalo, modrú farbu vystriedala strieborná a jej aura sa rozpálila dobiela tesne pred tým, ako sa jej golem šiel dotknúť. Jeho voskové ruky sa okamžite začali topiť a roztekať po dlážke. Sophie vystrela ruku, rozťahla prsty a dlaň mu pritísila na hrud'. S prskaním a sykotom sa mu vnorila hlboko do tela.

Josh sa prikrčil vedľa Flamela, rukami si chrániac oči pred oslnivým strieborným svetlom. Videl, ako sestra pristúpila ešte bližšie k oblude. Jej aura bola až bolestne jasná, ruky mala rozťahnuté a sálala neviditeľnú žiaru, meniac útočníkov vosk na bezmocnú tekutinu. Na zem s rachotom dopadli Scathachine meče a nunčak a po chvíli aj zvyšky skladacej stoličky.

Potom Sophina aura zablikala a Josh bleskovo vyskočil, aby sestru zachytil, pretože sa začala povážlivo knísať. „Kráti sa mi hlava,“ povedala zastretým hlasom, padajúc do jeho náručia. Takmer celkom stratila vedomie, bola chladná ako ľad a jej vanilková vôňa bola odrazu akási trpká.

Scathach si zobrala zbrane z akejsi kopy, ktorá teraz pripomínala roztopeného snehuliaka. Puntičkársky utrela obe čepele, zastrčila ich do pošiev a potom vyutierala aj nunčak z lešteného dreva. Nakoniec sa obrátila k Sophie.

„Zachránila si nás,“ vyhlásila vážne. „To je dlh, na ktorý sa nezabúda.“

„Mám to!“ ozval sa spoza nich Flamel. Odstúpil od dverí práve vo chvíli, keď zo zámky začal unikať zelený dym. Potom na ne zatlačil. S hlasným cvaknutím sa otvorili a dovnútra sa nahrnul chladný nočný vzduch, odnášajúci nepríjemný pach roztopeného vosku.

„Celkom by sa nám zišla menšia pomoc,“ zavrčala Scatty.

Flamel sa usmial od ucha k uchu, utrel si prsty o nohavice, na ktorých ostali zelené svietiace šmuhy. „Vedel som, že to máte pod kontrolou,“ vyhlásil a vyšiel z baziliky. Scathach a dvojčatá sa pohli za ním.

Policajné sirény už zavýjali oveľa bližšie, no priestor pred kostolom bol ešte prázdny. Sacré-Coeur stál na jednom z najvyšších parížskych pahorkov, a tak ponúkal výhľad na celé mesto. Tvár Nicholasa Flamela sa rozžiarila od šťastia. „Domov!“

„Čo je to s európskymi mágmi a golemami?“ premýšľala nahlas Scatty za jeho chrbtom. „Najprv Dee a teraz Machiavelli. Vari fakt nemajú absolútne nijakú fantáziu?“

Flamel sa na ňu prekvapene pozrel. „To nebol golem. Golemovia majú v tele zaklínadlo, ktoré ich oživí.“

Scatty prikývla. To, pravdaže, vedela aj ona. „Ale čo teda...“

„Bola to tulpa.“

Zaskočene naňho vytreštila jasné zelené oči. „Tulpa? Takže Machiavelli je až taký mocný?“

„Zjavne áno.“

„Čo je to tulpa?“ spýtal sa Josh alchymistu, ale namiesto neho mu odpovedala sestra, čo mu znova pripomenulo, aká obrovská priepasť sa medzi nimi otvorila vo chvíli, keď sa prebudil jej magický potenciál.

„Je to tvor vytvorený a oživený iba silou predstavivosti,“ vysvetlila, akoby išlo o úplnú samozrejmosť.

„Presne tak,“ prikývol Flamel, vychutnávajúc si atmosféru rodného mesta. „Machiavelli vedel, že v kostole bude veľa vosku, a tak ho oživil.“

„A nevedel, že nás tým nezastaví?“ spýtala sa Scathach.

Nicholas vyšiel spod stredného oblúka na fasáde baziliky a zastal na prvom z dvestodvadsaťjeden schodov vedúcich na ulicu pod pahorkom. „Ale kdeže! Dobre vedel, že nás nezastaví, a ani to nechcel,“ odvetil trpezlivo. „Potreboval nás iba zadržať, aby sme nezmizli, kým sem dorazí.“ Ukázal pod seba.

Úzke ulice Montmartru hlboko pod nimi ožili svetlami a zvukmi celého konvoja policajných áut. Desiatky uniformovaných žandárov uzavreli spodok schodiska a ďalší začali vytvárať kordón okolo budovy. Napodiv, ani jeden sa nepokúsil vyjsť hore.

Flamel, Scathach a dvojčatá si ich nevšímali. Namiesto nich sledovali vysokého chudého muža s bielymi vlasmi, oblečeného v elegantnom smokingu, ktorý kráčal po schodoch priamo k nim. Keď ich videl vychádzať z kostola, oprel sa o zábradlie a lenivo zdvihol ruku na pozdrav.

„Budem hádať,“ povedal Josh. „To je určite Niccolo Machiavelli.“

„Najnebezpečnejší nesmrteľný v Európe,“ prikývol alchymista zachmúrene. „Verte mi, Dee popri ňom pôsobí ako úplný amatér.“



Štvrtá kapitola

„Vitaj naspäť v Paríži, Alchymista.“

Sophie a Josh až podskočili od ľaku. Machiavelli bol stále prídaleko, aby ho mohli tak dobre počuť. Napodiv, jeho hlas akoby prichádzal kdesi spoza nich, no keď sa obzreli, nad trojicou kostolných oblúkov uvideli iba dve špinavozelené kovové sochy – vpravo ženu na koni, držiacu v zdvihnutej ruke meč, a vľavo zasa muža so žezlom.

„Čakal som na teba.“ Ten hlas prichádzal od jednej zo sôch.

„Je to iba lacný trik,“ mávla rukou Scatty, odlupujúc si kúsok vosku z čižiem. „Obyčajné bruchovravectvo.“

Sophie sa neisto usmiala. „Myslela som, že to hovorí tá socha,“ priznala sa rozpačito.

Josh sa jej začal smiať, hneď však znova zvažnel. „Vlastne by ma ani neprekvapilo, keby to bola pravda.“

„Náš milý doktor Dee vás všetkých srdečne pozdravuje,“ pokračoval Machiavelliho hlas zo sochy.

„Takže to v Ojai prežil,“ ticho skonštatoval Nicholas konverzačným tónom. Pritom sa vystrel, založil si ruky za chrbát a úkosom pozrel na Scathach. Hneď nato začal prstami pravej ruky predvádzať hotový tanec na ľavej dlani.

Scatty sa aj s dvojčatami pomaly stiahla do tieňa pod oblúkmi kostola. Postavila sa medzi ne, položila im ruky na plecía – ich aury pri dotyku zapraskali striebrom a zlatom – a naznačila im, že majú dať hlavy dokopy.

„Machiavelli, majster lží,“ zašepkala tak nečujne, že len pocítili jej dych na svojich ušiach. „Nesmie nás počuť.“

„Nemôžem povedať, že ma stretnutie s tebou potešilo, *signor* Machiavelli. Alebo si tentoraz *monsieur* Machiavelli?“ ticho sa spýtal alchymista. Stál opretý o balustrádu a pozeral nadol. Machiavelli bol ešte stále dosť ďaleko.

„V tomto storočí som Francúz,“ odvetil jeho protivník jasným, zvonivým hlasom. „Milujem Paríž. Je to moje najobľúbenejšie mesto v celej Európe – pravdaže, ak nerátam Florenciu.“

Kým sa s ním Nicholas rozprával, ruky držal za chrbtom, aby ich nebolo vidieť. Jeho prsty predvádzali zložitú sériu pohybov a klopania o dlaň.

„Pracuje na zaklínadle?“ šepla Sophie, keď si to všimla.

„Nie. Rozpráva sa so mnou,“ odvetila Scathach.

„Ako?“ vyzvedal Josh. „Magicky? Telepaticky?“

„Americkou znakovou rečou.“

Dvojčatá sa na seba letmo pozreli. „Americkou znakovou rečou?“ začudoval sa Josh. „On ju ovláda? Ako?“

„Zjavne zabúdaš, že žije už veľmi dlho,“ povedala Scatty s úsmevom, ktorý opäť odhalil jej upírie zuby. „Navyše, v osemnástom

storočí pomohol vytvoriť jej francúzsku predchodkyňu,“ dodala ledabolo.

„A čo hovoríš?“ chcela vedieť Sophie. V pamäti Čarodejnice z Endoru nenašla nič, čo by jej pomohlo pochopiť posunkovú reč, takže začínala byť nervózna.

Scathach sa mračila, pohybovala perami a dávala dokopy akési slovo. „Sophie... *brouillard*... Hmla!“ preložila to a pokrútila hlavou. „Chce, aby si vytvorila hmlu. To nedáva zmysel.“

„Mne áno.“ Sophie sa okamžite v hlave objavili desiatky spomienok na hmlu, mraky a dym.

Niccolo Machiavelli zastal na schodoch a zhlboka sa nadýchol. „Moji ľudia obklúčili celú oblasť,“ vyhlásil a pomaly vykročil k alchymistovi. Bol trochu zadychčaný a srdce mu bilo až kdesi v hrdle. Povedal si, že musí znova začať cvičiť.

Vytvorenie voskovej tulpy ho veľmi vyčerpalo. Ešte nikdy ju nevyrobil takú veľkú, a už vôbec nie na zadnom sedadle auta rútiaceho sa úzkymi kľukatými uličkami Montmartru. Nebolo to nijaké elegantné riešenie, on však potreboval Flamela a jeho spoločníkov uväzniť v kostole, kým k nemu sám nedôjde, a to sa mu podarilo. Teraz bol kostol obklúčený, ďalší žandári boli na ceste a privolal aj všetkých voľných agentov. Ako šéf DGSE mal takmer neobmedzené právomoci, a tak vydal príkaz na totálne informačné embargo. Vždy sa pýšil tým, že má dokonale pod kontrolou všetky emócie, teraz však musel uznať, že je dosť rozrušený. Predsa len, onedlho by mal mať vo svojej moci Nicholasa Flamela, Scathach aj tie deti. Znamenalo by to ohromujúce víťazstvo tam, kde Dee zlyhal.

Neskôr dovolí tlačovému oddeleniu vypustiť do sveta správu, že v noci zadržali v bazilike skupinu vlamačov. Nadránom – v ideálnom čase, aby sa dalo stihnúť ranné vydanie – sa potom objaví druhá správa, podľa ktorej zúfali páchatelia premohli strážnikov a unikli z policajnej stanice. Potom ich už nikto nikdy neuvidí.

„Mám ťa, Nicholas Flamel!“

Alchymista sa postavil na kraj prvého schodu a strčil si ruky do vreciek ošúchaných čiernych džínsov. „Myslím, že naposledy si niečo také vyhlásil tesne pred tým, ako si sa vlámal do mojej hrobky.“

Machiavelli šokovane zastal. „Odkiaľ to vieš?“

Pred vyše tristo rokmi sa uprostred noci vlámal do hrobky Nicholasa a Perenelle, aby v nej našiel dôkaz, že sú naozaj obaja mŕtvi, a aby si overil správy o tom, že ich pochovali s Knihou mága Abraháma. Vlastne ho ani veľmi neprekvapilo, keď zistil, že v oboch rakvách sú iba kamene.

„Boli sme s Perry rovno za tebou. Stáli sme v tieni tak blízko, že sme sa ťa mohli dotknúť, keď si otváral hrobku. Vedel som, že niekto príde... Iba mi nikdy nenapadlo, že to budeš práve ty. Musím povedať, že si ma sklamal, Niccolo.“

Bielovlasý mág opäť vykročil po schodoch k Sacré-Coeur. „Vždy si ma mal za lepšieho, ako som bol, Nicholas.“

„Verím, že v každom je niečo dobré,“ šepol Flamel. „Dokonca aj v tebe.“

„Vo mne nie, Alchymista. Už veľmi, veľmi dávno nie.“ Machiavelli zastal a ukázal na policajtov a po zuby ozbrojených mužov v čiernych rovnošatách francúzskych špeciálnych jedno-

tiel, ktorí sa zhromaždili pod schodmi. „A teraz pod'. Vzdaj sa. Nič sa ti nestane.“

„Ani ti nepoviem, koľko ľudí mi to už tvrdilo pred tebou,“ skonštatoval Nicholas smutne. „A všetci do jedného klamali.“

Machiavelliho hlas bol odrazu nepomerne tvrdší. „Môžeš mať do činenia so mnou alebo s doktorom Deem. Ako vieš, ten anglický mág nikdy neprekypoval trpezlivosťou.“

„Je tu ešte tretia možnosť,“ pokrčil plecami Flamel a na tvári sa mu objavil úsmev. „Mohol by som nemať do činenia ani s jedným z vás.“ Pootočil sa, a keď potom znova pozrel na mága, výraz jeho tváre prinútil šokovaného Machiavelliho o krok ustúpiť. Bledé oči mu žiarili ostrou smaragdovou zeleňou. Teraz pre zmenu stlmil hlas alchymista, aj keď ho stále bolo jasne počuť. „Bolo by lepšie, keby sme sa už nikdy nestretli.“

Machiavelli sa pokúsil o pohľadavý smiech, no vyznelo to chabó a roztrasene. „To znie ako vyhrážka. . . A ver mi, nie si v pozícii, keď by si sa mohol komukoľvek vyhrážať.“

„Nie je to vyhrážka,“ povedal Flamel a odstúpil od schodov. „Je to sľub.“

Hneď nato sa do chladného parížskeho vzduchu primiešala silná vôňa vanilky a Niccolo Machiavelli pochopil, že tam niečo vôbec nesedí.

Sophie Newmanová stála vzpriamená ako socha, ruky držala pozdĺž tela a dlane mala obrátené nahor. Zhlboka sa nadýchla, aby si utíšila rozbúchané srdce a myseľ poslala vlastnou cestou. Keď ju Čarodejnica z Endoru zabalila do pásov zhmotneného vzduchu ako nejakú múmiu, v priebehu niekoľkých sekúnd jej

odovzdala tisíce rokov skúseností a zážitkov. Bolo ich tak veľa, až mala pocit, že jej pukne srdce. Odvtedy jej v hlave pulzovala bolesť, šiju mala stuhnutú a v očiach cítila nepríjemný vnútorný tlak. Ešte pred dvoma dňami bola obyčajným americkým dievčaťom s hlavou plnou obyčajných každodenných vecí – domácich úloh a školských prác, najnovších piesní a videí, chlapcov, ktorí sa jej páčili, čísel na mobil, webových adries, blogov a e-mailov.

Teraz však vedela veci, ktoré by nikdy žiadny človek nemal poznať.

Mala totiž všetky spomienky Čarodejnice z Endoru. Vedela o všetkom, čo tá bosorka za tisícročia svojho života videla a urobila. Bola to divá zmes myšlienok a želaní, postrehov, obáv, túžob... neprehľadná spleť bizarných obrazov, desivých zážitkov a nezrozumiteľných zvukov. Sophie mala pocit, akoby v nej niekto bez ladu a skladu pomiešal tisíc rôznych filmov. No a medzi tým všetkým boli útržky situácií, v ktorých čarodejnica použila svoju moc – vzdušnú mágiu. Stačilo nájsť moment, keď sa rozhodla práve pre hmlu.

Ale kedy, kde a ako ho nájsť?

Nevšímala si Flamelov rozhovor s Machiavellim, odblokovala pach bratovho strachu aj štrngot Scattiných mečov a sústredila sa iba na hmlu a opar.

San Francisco bolo často zahalené do hmly a neraz videla most Golden Gate vytrčať z hustých mrakov. Iba minulé jeseň boli s rodinou v Katedrále svätého Pavla v Bostone, a keď vyšli na Tremont Street, zistili, že všetko zaliala hustá vlhká hmla. Do tohto obrazu sa rýchlo zamiešali iné spomienky: hmla

v Glasgowe, biele kúdoly prevažujúce sa po uliciach Viedne, nepreniknuteľný, smradľavý smog Londýna.

Zamračila sa. Veď ona v Glasgowe, Viedni ani Londýne nikdy nebola! Bola tam však Čarodejnica z Endoru – a toto sú jej spomienky.

Obrazy, myšlienky a spomienky sa jej prevažovali a miešali v hlave ako kúdoly hmly. Odrazu sa jej všetko vyjasnilo. Presne si pamätala, ako stála vedľa muža vo večernom obleku z devätnásteho storočia. Jasne ho videla. Mal dlhý nos a vysoké čelo mu lemovali šedivejúce kučeravé vlasy. Sedel pri písacom stole s hrubým štôsom žltkastého papiera pred sebou a namáčal brko do atramentu. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, že to nie je jej vlastná spomienka, ani to nevidela v televízii či v kine. Pamätala si niečo, čo zažila Čarodejnica z Endoru. Obrátila sa k tej postave, aby si ju lepšie obzrela, a okamžite ju zaplavili Bosorkine spomienky. Bol to slávny anglický spisovateľ, ktorý sa práve pustil do nového románu. Pozrel sa nahor, usmial sa na ňu a jeho pery sa pohli, Sophie však nič nepočula. Keď sa mu pozrela ponad plece, videla, ako píše: *Hmla všade. Hmla bore prúdom rieky. . . hmla po prúde*. Písmo mal elegantné, vyumelkované. Za mohutným oknom jeho pracovne sa ako dymová clona tlačila na sklo hustá hmla, zahaľujúc všetko do nepreniknuteľného obalu.

Vzdych pod portálom parížskej baziliky Sacré-Coeur sa náhle ochladil, zvlhol a vmiešala sa doň vôňa vanilkovej zmrzliny. Z vystretých Sophiných prstov vytryskol akýsi biely prúd. Valil sa na zem, vytvárajúc veľkú kaluž. Za zavretými viečkami sledovala, ako spisovateľ opäť namočil brko do atramentu a pokra-

čoval v písaní: *Hmla, zakrádajúca sa do lodných kuchýň. . . Hmla zakrývajúca stožiare. . . Hmla sadajúca na paluby. . . Hmla v brdlách a očiach. . .*

Hustá biela hmla z jej prstov sa rýchlo šírila po kameňoch a začala sa prevažovať ako kúdoly dymu či vlákna pavučiny. Menila smer aj tvar, preplazila sa okolo Flamelových nôh a spustila sa nadol po schodoch. Bola čoraz väčšia, hustejšia a temnejšia.

Niccolo sledoval, ako sa dolu schodmi baziliky valí hmla pripomínajúca špinavé mlieko, ako rastie, prevažuje sa a hustne, a v tej chvíli pochopil, že mu Flamel unikne. Už sa dostala až k nemu, siahala mu po hrud' a voňala vlhkou vanilkou zmrzlinou.

„Pozoruhodné,“ utrúsil. Hmla nielen stlmila jeho hlas, ale aj potlačila kultivovaný francúzsky prízvuk a odhalila v ňom oveľa drsnejšiu taliančinu.

„Nechaj nás na pokoji!“ zaduneli z nej Flamelove slová.

„To znie ako ďalšia vyhrážka, Nicholas. Ver mi, nemáš ani poňatia, aké sily sa proti tebe zhromaždili. Tvoje salónne triky ti nepomôžu.“ Machiavelli vybral mobil a stisol tlačidlo zrýchleného volania. „Útok! Útok!“ zavelil a rozbehol sa hore schodmi, ticho našľapujúc v drahých topánkach s koženými podrážkami. Zdola duneli ťažké kroky policajtov ženúcich sa za ním.


„Prežil som už veľmi dlho.“ Flamelov hlas neprichádzal odtiaľ, odkiaľ ho Machiavelli čakal, a tak zastal a začal sa obzerať na všetky strany, snažiac sa odhaliť v hustej hmle aspoň obrys Flamelovej postavy.

„Svet napreduje, Nicholas,“ povedal, „a ty nie. V Amerike si nám unikol, ale tu v Európe je priveľa Starších aj nesmrteľných, ktorí ťa poznajú. Nemôžeš sa nám večne skrývať. Nájdeme ťa.“

Vybehol po posledných schodoch a ocitol sa pred kostolom. Hore bol vzduch úplne čistý. Neprirodzená hmla sa začínala na najvyššom schode a prúdila nadol, bazilika vyzerala ako na ostrove uprostred mora mrakov. Ešte skôr ako vbehol dnu, mu bolo jasné, že ich tam nenájde. Flamel, Scathach a dvojčatá mu unikli.

Nateraz.

Lenže Paríž už nepatril Flamelovi. Mesto, ktoré ho oslavovalo ako hrdinského pomocníka chorých a slabých, po ktorom sa nazývali ulice, bolo dávno preč. Paríž dnes patrilo Machiavellimu a Temným Starším, ktorým slúžil. Niccolo prešiel pohľadom po prastarých uliciach a v duchu sa zaprisahal, že Paríž zmení na pascu pre legendárneho alchymistu – a možno aj na jeho hrob.



Piata kapitola

Perenelle Flamelovú zobudili duchovia Alcatrazu.

Nehybné ležala na úzkej priči v malej a chladnej cele hlboko pod bývalým väzením a počúvala ich šepot a mrmot v tmavých kútoch. Počula desiatku jazykov, ktorým rozumela, mnoho ďalších, ktoré iba rozoznávala, a niekoľko takých, ktoré pre ňu boli celkom nepochopiteľné.

So zavretými očami sa na ne sústredila. Snažila sa rozoznať jednotlivé hlasy, uvažujúc, či niektorý z nich nepozná. A potom jej napadlo: ako je možné, že ich vôbec počuje?

Pred celou sedela sfinga – obluda s telom leva, krídlami orla a s hlavou krásnej ženy. Jednou z jej zvláštnych schopností bolo, že pohlcovala magickú energiu živých tvorov. Aj Perenelle pripravila o všetku, preto teraz bezmocne ležala uväznená v hroznej cele.

Na perách sa jej objavil náznak úsmevu, lebo si uvedomila aj niečo iné. Bola siedmou dcérou siedmej dcéry. So schopnosťou

počuť a vidieť duchov sa už narodila. Robila to už dlho pred tým, ako sa naučila sústrediť svoju auru a využívať mágiu. Táto jej schopnosť nemala s mágiou nič spoločné, preto jej ju sfinga nemôže zobrať. Za dlhé stáročia svojho života sa naučila, ako manipulovať so svojou aurou, aby sa ochránila pred duchmi a ostala pre nich neviditeľná. Keď jej však sfinga vysala všetku magickú energiu, táto obrana sa rozplynula a Perenelle bola odrazu celá vystavená svetu mŕtvych.

A tí sa k nej približovali zo všetkých strán.

Prvého ducha – svoju milovanú starú mamu Mamom – uvidela ako sedemročná. Dobre vedela, že duchov sa nemusí báť: vedeli byť otravní a niekedy aj dosť nehanební, no nemali hmotné telá. Dokonca sa medzi nimi našli aj takí, ktorých považovala za svojich priateľov. Počas jej dlhého života sa k nej niektorí znova a znova vracali. Priťahovalo ich vedomie, že ich vidí a počuje, prípadne im môže nejako pomôcť. Často mala pocit, že za ňou chodia iba preto, lebo sú osamelí. Aj Mamom sa objavovala asi raz za desať rokov, aby videla, ako sa jej vnučke darí.

Hoci duchovia nemali hmotné telo, ešte to neznamenal, že sú bezmocní.

Otvorila oči a sústredila sa na obitú kamennú stenu pred sebou. Stekali po nej pramienky zelenkastej vody plnej soli a hrdze – dvoch zložiek, ktoré nakoniec zničili slávny Alcatraz. Dee urobil chybu, presne ako predpokladala. Ak mal slávny doktor nejakú slabú stránku, tak to bola jeho arogancia. Nepochybné si myslel, že ak Perenelle uväzní hlboko pod starým väzením a nechá ju strážiť sfinge, bude úplne bezmocná. To bol jeho obrovský omyl.

Alcatraz bol plný duchov.

A Perenelle Flamelová sa chystala Deemu ukázať, aká vie byť mocná.

Zavrela oči, uvoľnila sa a započúvala sa do duchov Alcatrazu. Potom pomaly, hlasom sotva prevyšujúcim najtichší šepot, ich začala oslovovať a zvolávať k sebe.



Šiesta kapitola

„Som v poriadku,“ zamrmlala Sophie ospalo. „Naozaj.“

„Nevyzeráš na to,“ namietol Josh cez zaťaté zuby. Už druhý raz v priebehu dvoch dní ju musel niešť v náručí, s jednou rukou pod jej chrbtom a druhou pod kolenami. Dolu schodmi zo Sacré-Coeur schádzal veľmi opatrne, lebo sa bál, aby mu nevypadla z rúk alebo aby s ňou nespadol. „Flamel vrazil, že zakaždým, keď použiješ mágiu, stratiš časť svojej energie,“ dodal. „A teraz vyzeráš na smrť vyčerpaná.“

„Som v poriadku,“ zamrmlala. „Pusť ma.“ Potom sa jej však zachveli viečka a opäť zavrela oči.

Ich skupinka sa ticho presúvala hustou vanilkovou hmlou. Scathach šla prvá a Flamel posledný. Všade naokolo počuli dupot ťažkých topánok, kovový štrngot zbraní a tmlené povely francúzskej polície a špeciálnych jednotiek vystupujúcich hore schodmi. Niektorí sa dostali nebezpečne blízko a Josh sa musel dvakrát prikrčiť, kým postava v uniforme neprešla okolo neho.

Odrazu Scathach zastala a pritisla si krátky mäsitý prst na pery. Zo strapatých vlasov jej kvapkala vyzrážaná voda a jej biele pleť vyzerala ešte bledšie ako zvyčajne. Hmla sa na sekundu rozostúpila a priamo pred nimi sa objavil žandár v uniforme posiatej kvapôčkami vody. Za ním sa dala rozoznať skupina policajtov stojacich okolo čohosi, čo pripomínalo staromódny kolotoč. Všetci pozerali nahor a v ich mrmlaní bolo opakované počuť slovo *brouillard*. Bolo jasné, že hovoria o čudesnej hmle, ktorá sa na nich zniesla. Ten vpredu držal v ruke služobnú zbraň. Mieril ňou dohora, no ukazovák mal na spúšti, čo Joshovi pripomenulo, aké veľké nebezpečenstvo im hrozí nielen od Flamelových nesmrteľných a neľudských protivníkov, ale aj od ich ľudských prisluhovačov.

Prešli ďalších desať krokov... a hmla náhle zmizla. V istú chvíľu Josh niesol sestru mliečnou hmlou a hneď nato akoby prešiel cez oponu. Ocitli sa pred vchodom do malej umeleckej galérie s kaviarňou a predajňou suvenírov. Josh sa obrátil dozadu a zistil, že sa za ním týči stena z bielej hmly. Policajti za ňou vyzerali iba ako rozmazané šmuhy.

Aj Scatty a Flamel vyšli do čistého vzduchu. „Ukáž,“ povedala Scathach a zobrala Joshovi sestru z rúk. Aj by bol rád namietol, že Sophie je jeho sestra, a teda za ňu nesie zodpovednosť, bol však priveľmi vyčerpaný. Do stehien dostával bolestivé kčče a svaly na rukách ho pálili od námahy. Mal pocit, akoby tie schody, po ktorých sestru niesol, nemali konca.

Pozrel sa do Scattiných zelených očí. „Bude v poriadku?“

Prastará keltská bojovníčka otvorila ústa, že mu odpovie, no Nicholas Flamel pokrútil hlavou, nech radšej mlčí. Položil chlap-

covi ruku na plece, ten ju však striasol. Ak si to alchymista všimol, nedal to nijako najavo. „Musí sa len vyspať. Námaha z vytvárania hmly hneď po boji s tulpou ju pripravila o všetky telesné sily,“ vyhlásil.

„To vy ste jej prikázali, aby ju vyrobila,“ namietol Josh vyčítavo.

Nicholas rozhodil rukami. „Čo som mal robiť?“

„No... neviem,“ pripustil chlapec. „Určite ste mohli spraviť aj niečo iné. Videl som vás vrhať strely zelenej energie.“

„Hmla nám umožnila ujsť bez toho, aby sme niekomu ublížili,“ vyhlásil alchymista.

„Až na Sophie,“ dodal Josh trpkو.

Flamel sa naňho uprene zadíval a po chvíli sa odvrátil. „Poďme.“ Ukázal na bočnú uličku s prudkým klesaním. Rýchlo po nej vykročili. Scathach niesla Sophie akoby celkom bez námahy a tak rýchlo, že Josh mal čo robiť, aby jej stačil. Nevzdával sa: nechcel sa vzdialiť od sestry ani na krok.

„Kam teraz?“ spýtala sa Scathach.

„Musíme sa stratiť z ulice,“ zamrmal alchymista. „Vyzerá to, akoby sa sem zbehli všetci parížski žandári. Videl som aj chlapov zo špeciálnych jednotiek, policajtov v civile a ďalších, ktorých odhadujem na ľudí z tajnej služby. Len čo zistia, že nie sme v kostole, určite uzavru celú oblasť a prečesú všetky ulice.“

Scathach sa zasmiala, až sa jej medzi červenými perami objavili upírie tesáky. „A, priznajme si – nie sme práve najnenápadnejší.“

„Musíme nájsť nejaké miesto, kde by sme mohli...“ začal Nicholas, uprostred vety sa však zarazil.

Policajt, ktorý vybehol spoza rohu, nemal azda ani devätnásť rokov. Bol vysoký, chudý, až vyziabnutý, a pod nosom mu vyrástli prvé fúzy. Jednu ruku mal položenú na zbrani a druhou si pridržoval čiapku. Tesne pred nimi prudko zastal, vyľakane zalapal po dychu a snažil sa vytiahnuť pištoľ z puzdra. „Hej! *Arrétez!*“

Nicholas sa vrhol dopredu a Josh zazrel zelený opar na jeho prstoch, keď sa nimi dotkol žandárovej hrude. Mladíkovo telo obklopila smaragdová žiara a nehlučne sa zosypal na zem.

„Čo ste to spravili?“ zašepkal chlapec vyľakane. Mladý žandár sa nehýbal a Joshovi odrazu ostalo zle od žalúdka. „Vari ste ho len ne... nezabili!“

„Nie,“ uistil ho Flamel unavene. „Iba som mu preťažil auru. Je to trochu ako zásah elektrickým prúdom. O chvíľu sa preberie s migrénou.“

Pritisol si končeky prstov na čelo a počúchal si ho nad ľavým okom. „Dúfam, že nie s takou, akú mám ja,“ dodal.

„Mal by si vedieť,“ oslovila ho Scathach zachmúrene, „že si práve upozornil Machiavelliho na to, kde sme.“ Nozdry sa jej zachveli a aj Josh sa zhlboka nadýchol. Áno, vo vzduchu bolo cítiť mäta – neodmysliteľnú vôňu moci Nicholasa Flamela.

„Čo som mal robiť?“ bránil sa alchymista. „Mala si plné ruky.“

Znechutene zošpúlila pery. „Zvládla by som ho. Už si zabudol, ako som ťa dostala z Lubjanky s rukami spútanými za chrbtom?“

„O čom to vy dvaja hovoríte? Čo je to Lubjanka?“ spýtal sa Josh zmätene.

„Moskovské väzenie.“ Nicholas sa naňho úkosom pozrel. „Ale na viac sa nepýtaj. Bolo by to dlhé rozprávanie,“ zamrmlal.


„Mali ho zastreliť za špionáž,“ povedala Scathach zlomyseľne.
„Veľmi dlhé rozprávanie,“ zopakoval Flamel.

Znova vykročili po kľukatých uličkách Montmartru. Josh šiel posledný, premýšľajúc o tom, ako mu iba včera doktor John Dee opisoval Nicholasa Flamela.

V živote bol všeličím – lekárom i kuchárom, kníhkupcom, vojakom, učiteľom jazykov a chémie, mužom zákona i zlodějom. No zároveň je – a vždy aj bol – klamárom, šarlatánom a darebákom.

A špiónom, dodal Josh v duchu. Napadlo mu, či o tom Dee vôbec vie. Pozrel sa na toho celkom obyčajne vyzerajúceho človeka s krátkymi čiernymi vlasmi, bledými očami, v čiernych džínkach, tričku a ošúchanej koženej bunde. Celkom pokojne by mohol chodiť po ktorejkoľvek ulici na svete a nik by si ho nevšimol. A pritom nebol ani v najmenšom obyčajný. Narodil sa roku 1330 a tvrdil, že pracuje pre dobro celého ľudstva, lebo stráži Kódex pred Deem a desivými stvoreniami, ktorým doktor slúži – Temnými Staršími.

Ale komu slúži on sám? Kto presne je nesmrteľný alchymista Nicholas Flamel?



Siedma kapitola

Niccolo Machiavelli sa s námahou ovládol a zišiel po schodoch zo Sacré-Coeur. Za ním sa ako ťažký plášť ťahala hmla. Aj keď sa už vzduch začínal čistiť, stále v ňom bolo cítiť vanilku. Zaklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol, vychutnávajúc jej vôňu. Vedel, že si ju bude navždy pamätať. Bola nezameniteľná, podobne ako odtlačok prsta. Každý na svete má svoju auru – elektrické pole obklopujúce ľudské telo –, a keď sa toto pole sústredilo a nasmerovalo, aktivovalo v tele žľazy produkujúce endorfín a adrenalín. Výsledkom bol potom pach, ktorý sa dal pokladať za čosi ako podpis daného človeka. Niccolo sa znova nadýchol. Priam cítil tú vôňu na jazyku. Bol to čistý, jasný, rýdzy pach surovej, netrénovanej moci.

No a v tej chvíli mu bolo nado všetky pochybnosti jasné, že Dee sa nemýlil. Bol to pach jedného z legendárnych dvojčiat.

„Odrežte celú oblasť!“ vyštekol na polkruh vysokých policajných veliteľov, zhromaždených pod schodmi na námestí Vilet-

te. „Nepriedušne uzavrite všetky ulice, uličky a priechody od Rue Custine po Rue Caulaincourt, od Boulevard de Clichy po Boulevard de Rochechouart a Rue de Clignancourt. Tých ľudí musíme nájsť!“

„Ale to znamená uzavrieť celý Montmartre,“ ozval sa do hlbokého ticha počerný policajt. Pritom sa obzeral po ostatných, aby ho podporili, nik sa však k tomu nemal. „Uprostred turistickej sezóny,“ dodal neisto a obrátil sa opäť k Machiavellimu.

Ten k nemu pristúpil s tvárou nehybnou ako masky z jeho zbierky. Prebodol ho mrazivým pohľadom sivých očí, a keď prehovoril, jeho tmený hlas pripomínal skôr šepot. „Viete, kto som?!“

Kapitán – veterán Cudzineckej légie s viacerými vyznamenaniami – cítil, ako mu pri pohľade na toho muža zvierá hrdlo, akoby tam odrazu mal čosi studené a drsné. Oblizol si nečakane suché pery a odvetil: „Ste *monsieur* Machiavelli, nový šéf *Direction Générale de la Sécurité Extérieure*. Toto je však policajná záležitosť, pane. Rozviedka s ňou nemá nič spoločné. Nemáte právomoc...“

„Práve som z toho urobil záležitosť tajnej služby,“ skočil mu do reči Niccolo. „Právomoc som dostal priamo od prezidenta. Ak bude treba, uzavriem hoci aj celé mesto, ale tých ľudí musíme dostať! Dnes sme sa iba o vlások vyhli katastrofe.“ Mávol rukou smerom k bazilike vynárajúcej sa z hmly. „Ktovie, aké hrôzy tam chystali. Každú hodinu chcem podrobnú správu o výsledkoch pátrania,“ vyhlásil a nečakajúc na odpoveď, odpochodoval k autu, kde ho čakal šofér v tmavom obleku s rukami prekríženými na širokej hrudi. Keď nasadol, šofér za ním ticho

zavrel dvere a sám zaujal svoje miesto, ruky v kožených rukavičkách zložil na volant a trpezlivo čakal na pokyny. Sklo oddelujúce zadné sedadlá sa nehlučne spustilo.

„Flamel je v Paríži. Kam asi šiel?“ spýtal sa Machiavelli bez úvodu.

Tvor známy ako Dagon mu slúžil už takmer štyristo rokov. Pod tým menom ho poznali už niekoľko tisícročí a napriek jeho vzhľadu v ňom nebolo nič ľudského. Pootočil sa na sedadle a zložil si zrkadlové okuliare. Jeho oči v temnej kabíne vyzerali ako dve gule a pripomínali oči ryby. Boli obrovské, potiahnuté vrstvou čohosi slizkého a nemali viečka. Keď prehovoril, v ústach mu bolo vidieť dva rady drobných ostrých zubov. Opýtal sa: „Kto boli jeho spojenci?“ Prvé slovo vyslovil hroznou francúzštinou, druhé po taliansky a potom prešiel do bublavého jazyka svojej dávno stratenej mladosti.

„Flamel a jeho žena boli vždy samotári,“ odvetil Machiavelli. „Práve vďaka tomu tak dlho prežili. Pokiaľ viem, v tomto meste nežijú už od konca osemnásteho storočia.“ Otvoril čierny notebook a priložil prst k integrovanému snímaču odtlačkov. Počítač zapípal a obrazovka ožila.

„Ak prišli silobránou, potom nie sú pripravení,“ pokračoval mlaskavo Dagon. „Nemajú peniaze, pas ani šaty – okrem tých, čo majú na sebe.“

„Presne tak,“ súhlasil Niccolo. „Takže si musia nájsť nejakého spojenca.“

„Smrteľníka alebo nesmrteľného?“ vyzvedal šofér.

Machiavelli sa nad tým zamyslel. „Nesmrteľného,“ odvetil nakoniec. „V tomto meste určite nepoznajú veľa smrteľníkov.“

„A ktorí nesmrteľní momentálne žijú v Paríži?“ chcel vedieť Dagon.

Mágove prsty sa roztancovali po klávesnici. Bleskovo otvoril adresár s názvom Temp, plný súborov s príponami .jpg, .bmp a .tmp. Jeden z nich označil a stisol *enter*. V strede displeja sa objavilo dialógové okno.

Zadajte heslo.

Jeho štíhle prsty znova predviedli svoj tanec, keď písal *Del modo di trattare i sudditi della Val di Chiana ribellati*, a hneď nato sa otvorila databáza zašifrovaná 256-bitovým systémom AES, ktorý na ochranu štátnych tajomstiev používa aj väčšina vládnych organizácií na svete. Za svojho dlhého života sa mu podarilo nazhromaždiť nepredstaviteľné bohatstvo, no tento jediný súbor považoval za svoj najväčší poklad. Obsahoval kompletný zoznam všetkých nesmrteľných, ktorí žili v dvadsiatom storočí. Machiavelli ho získal od siete špiónov po celom svete, ktorí často ani nevedeli, pre koho vlastne pracujú. Rýchlo ním začal prechádzať. Ani jeho páni z radov Temných Starších netušili, že čosi podobné vlastní, a bolo to dobre, pretože by ich zrejme nepotešilo, keby sa dozvedeli, že v tom zozname sú okrem mien aj vlastnosti a pôsobisko takmer všetkých Starších a Temných Starších, ktorí ešte aj dnes chodili po svete alebo žili v Ríšach tieňov na jeho okraji.

Vždy si veľmi dobre uvedomoval, že vedomosti znamenajú moc.

Nicholasovi a Perenelle Flamelovcom mal venované hneď tri obrazovky, no málo použiteľných údajov. Bolí tam stovky zápisov obsahujúcich správy o tom, ako ich videli po ich údajnej

smrti v roku 1418. Objavili sa takmer na všetkých kontinentoch zemegule, azda len s výnimkou Austrálie. Posledných stopáďdesiat rokov žili v Severnej Amerike. Prvá potvrdená správa zo septembra 1901 ich lokalizovala v meste Buffalo, štát New York. Niccolo preskočil do kolónky *Nesmrteľní spoločníci*. Bola prázdna.

„Nič. Nemám nijaký záznam o tom, že by sa Flamel spoločoval s inými nesmrteľnými.“

„Ale teraz je naspäť v Paríži,“ namietol Dagon, pričom sa mu na ústach robili bubliny. „Určite vyhľadá starých priateľov. Doma sa ľudia správajú inak ako vo svete,“ dodal. „Nedávajú si taký pozor. A nech už bol odtiaľto preč akokoľvek dlho, stále považuje Paríž za svoj domov.“

Niccolo Machiavelli sa pozrel ponad otvorený notebook. Znova si uvedomil, ako málo vie o svojom vernom zamestnancovi. „A kde je tvoj domov, Dagon?“ spýtal sa.

„Ten už nie je. Už veľmi dávno neexistuje.“ Veľké poglobule očí mu zatiahla priesvitná blana.

„Prečo si vlastne so mnou?“ nahlas premýšľal mág. „Prečo si nevyhľadal ďalších z tvojho rodu?“

„Ani tých už niet. Som posledný svojho druhu. A okrem toho, my dvaja sa až tak veľmi nelíšime.“

„Ale ty nie si človek,“ nadhodil mág ticho.

„A vy vari áno?“ Dagonove oči naňho hľadeli bez jediného mrknutia.

Machiavelli sa nad tým naddlho zamyslel, potom sa znova sústredil na displej. „Takže hľadáme niekoho, s kým sa Flamelovci poznali a kto ešte stále žije v Paríži. Vieme, že tu neboli od osemnásteho storočia, čiže môžeme pátranie obmedziť na ne-

smrteľných.“ Bleskovo ťukal do klávesov a filtroval výsledky. „Je ich iba sedem. Piati z nich sú naši.“

„A zvyšní dvaja?“

„Na Rue du Dragon býva Katarína Medicejská.“

„Nie je Francúzka,“ zamrmlal Dagon mlaskavo.

„Nuž, je to matka troch francúzskych kráľov,“ pripomenul mu Niccolo so zriedkavým úsmevom. „Ale je verná iba sama sebe...“ Uprostred vety zmlkol a vystrel sa. „Ale čo to tu máme!“

Dagon sa ani nepohol.

Machiavelli natočil počítač tak, aby aj šofér mohol vidieť fotografiu muža hľadiaceho priamo do objektívu v rámci akéhosi oficiálneho fotografovania. Husté čierne kučery mu padali až na plecia a ohraničovali okrúhlu tvár. Oči mal neuveriteľné modré.

„Toho chlapa nepoznám,“ skonštatoval Dagon.

„Ale ja áno. Poznám ho veľmi dobre. Je to nesmrteľný človek, známy ako gróf de Saint-Germain. Bol to mág, vynálezca, hudobník... a alchymista.“ Machiavelli zavrel program a rázne zatvoril počítač. „Študoval u Nicholasa Flamela a momentálne žije v Paríži,“ dodal víťazoslávne.

Dagon sa usmial, vytvárajúc perami súmerný kruh plný zubov ako nabrúsené klince. „Vie o ňom Flamel?“

„To netuším. Nik nevie, kam až siahajú Nicholasove vedomosti.“

Jeho služobník si opäť nasadil okuliare. „A to som si myslel, že vy viete všetko.“



Ôsma kapitola

„Musíme si odpočinúť.“ Josh zastal, oprel sa o stenu a sípavo lapal po dychu. Každý nádych bol preňho veľká námaha. Pred očami sa mu začínali objavovať čierne škvrny. Mal pocit, že sa každú chvíľu povracia. Takto sa niekedy cítil po tréningu amerického futbalu a zo skúsenosti vedel, že si musí sadnúť a dostať do tela trocha tekutiny.

„Má pravdu.“ Scathach sa obrátila k Flamelovi. „Musíme si odpočinúť, aj keď možno iba na chvíľu.“ Ešte stále držala Sophie na rukách. V šere skorého parížskeho rána sa objavovali prví chodci. Skupina na úteku sa snažila držať na tmavej strane ulice a zatiaľ jej nik nevenoval pozornosť. Len čo sa však ulice zaplnia najprv miestnymi a neskôr aj turistami, všetko sa rýchlo zmení.

Nicholas stál na začiatku úzkej bočnej uličky. Pozrel sa na obe strany a potom aj za seba. „Musíme ísť ďalej,“ vyhlásil. „Každá sekunda váhania nás pripravuje o náskok pred Machiavellim.“

„Nemôžeme,“ namietla Scatty, a keď sa naňho pozrela, jej jasné

zelené oči na chvíľu zažiarili ostrým svetlom. „Dvojčatá si musia odpočinúť,“ povedala a potom oveľa jemnejšie dodala: „A ty takisto, Nicholas. Si vyčerpaný.“

Alchymista si ju premeral, potom mu klesli plecía a iba chabo prikývol. „Samozrejme, máš pravdu. Urobíme, ako hovoríš.“

„Nemohli by sme sa ubytovať v nejakom hoteli?“ navrhol Josh. Bol na smrť unavený. Oči aj hrdlo mal ako posypané pieskom a v hlave mu dunelo.

Scatty pokrútila hlavou. „Chceli by vidieť naše pasy. . .“ Vtom sa jej na rukách zamrvila Sophie, radšej ju teda jemne zložila na zem a oprela o stenu.

Josh k nej ihneď priskočil. „Už si hore!“ potešil sa.

„Ja som vlastne nespala,“ povedala Sophie s pocitom, že sa jej jazyk nezmesť do úst. „Vedela som, čo sa deje, ibaže som to vnímala akoby zvonka. Celkom ako keď sleduješ telku.“ Pritisla si ruky na zátylok a pokrútila krkom. „Au! To bolí!“

„Čo ťa bolí?“ spýtal sa jej brat.

„Všetko.“ Pokúsila sa vstať, no ubolené svaly ju odmietali poslúchať a v hlave cítila ostrú bolesť.

„Nenájde sa v tomto meste niekto, komu by sme mohli zavolať, že potrebujeme pomoc?“ Josh pozrel na Scathach, potom na Flamela. „Nežijú tu nejakí nesmrteľní alebo Starší?“

„Nesmrteľní a Starší žijú všade,“ odvetila Scatty, „ale iba málokto sú takí priateľskí ako my.“ Usmiala sa, no v jej úsmeve nebola ani štipka veselosti.

„V Paríži rozhodne budú nesmrteľní,“ prikývol Flamel pomaly. „Ale nemám potuchy, kde ich hľadať, a aj keby som mal, neviem, na ktorú stranu sa priklonili. Perenelle by to vedela,“

dodal s náznakom smútku v hlase.

„Neviedela by to aj tvoja stará mama?“ spýtal sa Josh Scatty.

Bojovníčka sa letmo pozrela smerom k nemu. „Stopercen-
tne.“ Potom sa vrátila pohľadom k Sophie. „Nedokážeš v tých
svojich nových spomienkach nájsť niečo o nesmrteľných alebo
Starších v Paríži?“

Sophie zavrela oči a pokúsila sa sústrediť, no scény a obrazy,
ktoré sa jej mihali v hlave – ohnivý dážď z krvavej oblohy, ob-
rovská pyramída s plochým vrcholom, zalievaná ešte väčšou vl-
nou –, boli totálne chaotické. Desili ju. Chcela pokrútiť hlavou,
hneď sa však zarazila. Aj najmenší pohyb ju neznesiteľne bolel.
„Nedokážem premýšľať,“ vzdychla. „Hlavu mám takú plnú, až
sa bojím, aby mi nepraskla.“

„Čarodejnica by to naozaj mohla vedieť,“ skonštatoval Fla-
mel, „ibaže my sa s ňou nevieme spojiť. Nemá telefón.“

„A čo jej susedia alebo priatelia?“ vyzvedal Josh. Potom znova
pozrel na sestru. „Viem, že o tom nechceš premýšľať, ale asi
budeš musieť. Je to dôležité.“

„Nedokážem...“ začala Sophie a pokrútila hlavou.

„Nepremýšľaj. Jednoducho mi odpovedz,“ nútil ju brat. Zhl-
boka sa nadýchol, stlmil hlas a opýtal sa: „Sestrička, kto je naj-
lepší priateľ Čarodejnice z Endoru v Ojai?“

Opäť zavrela modré oči a zatackala sa, akoby mala každú chví-
ľu zamdlieť. Keď ich zasa otvorila, iba pokrútila hlavou. „Nemá
nijakých priateľov, ale všetci ju tam poznajú. Možno by sme mali
zavolať do susedného obchodu...“ nadhodila, hneď to však sama
zavrhla. „Nie, už je neskoro.“

„Má pravdu,“ súhlasil alchymista. „Je tam noc a majú zavretú.“

„Áno, zavreté,“ prikývol aj Josh, v hlase sa mu však objavil vzrušený podtón. „Ale keď sme z Ojai odchádzali, panoval tam totálny chaos. Nezabúdajte, že som to napálil s hummerom do fontány v parku – určite to upútalo niečiu pozornosť. Stavím sa, že na mieste sú už policajti aj novinári. Ak im položíme správne otázky, možno nám odpovedia. Pozrite, ak sa pritom zničil Bosorkin obchod, určite by o tom radi napísali.“

„To by mohlo vyjsť,“ premýšľal Flamel. „Teraz nám však treba názov tých novín.“

„*Ojai Valley News*, šesť-štyri-šesť-jeden-štyri-sedem-šesť,“ odrecitovala bez váhania Sophie. „To si pamätám... Či skôr... ona si to pamätá,“ dodala a zachvela sa. V hlave mala toľko spomienok, myšlienok, nápadov... A nie iba desivé či fantastické obrazy ľudí a miest, ktoré nikdy nemali existovať, ale aj úplne všedné veci – telefónne čísla a recepty, mená a adresy ľudí, o ktorých nikdy nepočula. Zábery zo starých televíznych programov, filmové plagáty... Dokonca poznala názvy všetkých piesní Elvisa Presleyho.

To všetko však boli spomienky Čarodejnice z Endoru a Sophie teraz musela vypäť všetky sily, aby si spomenula na vlastné číslo na mobil. Čo ak budú Bosorkine spomienky také silné, že potlačia jej vlastné? Snažila sa sústrediť na tváre svojich rodičov Richarda a Sary. V duchu sa jej mihali stovky tvári – postáv vytesaných do kameňa, ozrutných sôch, fresiek na stenách domov, drobučkých kresieb na keramických črepoch. Začínala sa jej zmocňovať panika. Čo ak si nespomenie na tvár vlastných rodičov? Zavrela oči a z celej sily sa sústredila na chvíľu, keď ich naposledy videla. Bolo to asi pred tromi týždňami, tesne pred tým, ako odišli pracovať do Utahu. Pred zavretými očami sa

jej mihali ďalšie obrazy na útržkoch pergamenu, fragmentoch ručne písaných kníh, tváre na popraskaných olejomaľbách, rozmazaných stránkach novín. . .

„Sophie?“

A potom sa jej ako farebný záblesk vybavili tváre oboch rodičov. Cítila, ako Bosorkine spomienky miznú a na povrch sa opäť derú jej vlastné. Odrazu si spomenula na svoje číslo.

„Sestrička!“

Otvorila oči a zažmurkala na brata. Stál priamo pred ňou, s tvárou iba pár centimetrov od nej a očami plnými obáv.

„Som v poriadku,“ šepla. „Iba som sa snažila na niečo si spomenúť.“

„Na čo?“

Pokúsila sa o úsmev. „Moje číslo na mobil.“

„Tvoje číslo? Prečo?“ Zarazil sa a hneď dodal: „Svoje vlastné číslo si nikto nepamätá. Kedy si naposledy volala sama sebe?“

Sophie a Josh sedeli nad šálkami trpkosladkej horúcej čokolády v úplne prázdnej kaviarni s celonočnou prevádzkou pri stanici metra Gare du Nord. Obsluhu tvoril jediný človek – nevrlý čašník s vyholenou hlavou a naopak pripnutou menovkou, podľa ktorej sa volal Roux.

„Chcem sa osprchovať,“ vyhlásila Sophie zachmúrene. „Musím si umyť vlasy, vyčistiť zuby a prezliecť sa do čistých šiat. Mám pocit, akoby som sa nespřchovala už celé dni.“

„Možno to aj bude pravda,“ prikývol Josh. „Vyzeráš hrozne.“ Natiahol sa k nej a odlepil jej z krku prameň plavých vlasov.

„Aj sa tak cítim,“ šepla. „Pamätáš sa, ako sme vlani v lete

boli na Long Beach a ja som tam zjedla kopolu zmrzliny, hotdog s feferónkami, tie ich poskrúcané hranolčky a všetko to zapila extra veľkým šumivým muštom?“

Uškrnul sa na ňu. „A dojedla si aj moje vysmážené krídelká s buffalskou omáčkou – a moju zmrzlinu!“

Usmiala sa nad tou spomienkou. Aj keď teplota v ten deň presiahla tridsaťosem stupňov, Sophie sa celá triasla a po chrpte jej tiekli potoky ľadového potu, ktorý vyvolala akási ťažká guča, ktorú mala v žalúdku. Našťastie sa nepovracala pripútaná, no v aute sa aj tak nedalo jazdiť minimálne týždeň. „No a tak nejako sa cítim aj teraz. Je mi zima, trasiem sa a všetko ma bolí.“

„Ale snaž sa nepovracat,“ zamrmal jej brat. „Nemyslím, že by to potešilo nášho verného čašníka Rouxa.“

Roux v tej kaviarni pracoval už štyri roky. Zažil dve lúpežné prepadnutia a nespočetne veľa vyhrážok, nikdy sa mu však nič nestalo. Mali otvorené celú noc, a tak tam chodili kadejaké čudné aj nebezpečné typy – a túto nezvyčajnú štvoricu v duchu označil za tie prvé a možno aj druhé. Dvojica mladých bola špinavá, zapáchajúca, vydesená a unavená. Ani ten starší chlap – azda ich otec – nebol v lepšom stave. Iba posledná členka skupiny – ryšavá mladá žena so zelenými očami – vyzerala lepšie a vnímala svoje okolie. Uvažoval, čo ju spája dokopy s tými tromi. Nepripadala mu ako ich príbuzná, aj keď ten chlapec a dievča sa na seba podobali ako dvojčatá.

Keď starký vytiahol kreditku, že ňou zaplatí dve čokolády, trocha ho to zaskočilo. Za také drobnosti ľudia zvyčajne platili v hotovosti, a tak mu napadlo, či tá karta nie je kradnutá. „Doš-

li mi eurá,“ vysvetľoval chlap s úsmevom na tvári. „Mohli by ste to zaokrúhliť na dvadsať a rozdiel mi vyplatiť?“ V jeho francúzštine akoby sa ozýval čudný prízvuk dávno zabudnutých čias.

„To je proti všetkým pravidlám...“ Roux sa začal vykrúcať, no pohľad na tú ryšaňu ho presvedčil, nech radšej mlčí. Pokúsil sa na ňu usmiať a dodal: „Pravdaže. Ako si želáte.“ Ak je nahlásená krádež tej karty, platba aj tak neprejde.

„Budem vám zaviazaný,“ povedal mu starký s ešte väčším úsmevom. „A mohli by ste mi to dať aj v minciach?“

Naučtoval im osem eur za dve čokolády a z karty dal stiahnuť dvadsať. Prekvapilo ho, že je americká – podľa prízvuku by bol odprisahal, že ten chlap je Francúz. Chvíľu sa nič nedialo, potom však platba prebehla. Odpočítal cenu nápojov a doniesol im zvyšok v jedno- a dvojeurových minciach. Len čo to mal vybavené, mohol sa vrátiť k učebnici matematiky ukrytej pod pultom. Hovoril si, že sa v tých ľuďoch asi zmýlil. Zrejme to boli iba návštevníci, čo prišli jedným z prvých ranných vlakov. Vlastne neboli ničím výnimoční.

Nuž, nie všetci. Hlavu nechal sklonenú, no zdvihol zrak a nenápadne sa pozrel na tú mladú ryšavú ženu. Stála chrptom k nemu a čosi hovorila starkému. Potom sa však pomaly, rozvážne otočila priamo k nemu. Na tvári sa jej mihol náznak úsmevu a Roux odrazu zistil, že ho učebnica nesmierne zaujíma.

Flamel vstal a pozrel na Scathach. „Ostaň tu,“ povedal jej ticho, prejdúc z francúzštiny do latinčiny. Pohľad mu pritom skĺzol na deti popíjajúce čokoládu. „Dozri na ne. Ja idem pohľadať telefón.“

Vládkyňa tieňov prikývla. „Daj na seba pozor. Keby sa niečo stalo a museli by sme sa rozdeliť, stretneme sa znova na Montmartri. Machiavelli určite nečaká, že by sme sa vrátili práve tam. Budeme sa každú hodinu prvých päť minút čakať pred nejakou reštauráciou, napríklad La Maison Rose.“

„Platí. Ak by som sa však nevrátil do dvanástej,“ odvetil alchymista veľmi ticho, „potom musíš zobrať dvojčatá a zmiznúť.“

„Nenechám ťa v tom,“ oznámila mu vyrovnané.

„Ak sa nevrátim, znamená to, že ma Machiavelli dostal,“ povedal vážnym hlasom. „Scathach, ani ty nemáš šancu zachrániť ma z pazúrov jeho armády.“

„Už som nejednej takej čelila.“

Položil jej ruku na plece. „Teraz sú našou najvyššou prioritou dvojčatá. Musíme ich ochrániť za každú cenu. Pokračuj v Sophinom výcviku. Nájdi niekoho, kto prebudí Joshov potenciál a vytrénuje ho. A zachráň moju drahú Perenelle, ak môžeš. Ak to neprežijem, povedz jej, že ju môj duch nájde,“ dodal. Potom, skôr ako stihla čokoľvek namietnuť, sa zvrtol a vyšiel do chladného úsvitu.

„Ponáhľaj sa...“ šepala za ním, on však už bol preč. Rozhodla sa, že ak ho zajmú, bez ohľadu na to, čo jej vravel, prevráti toto mesto naruby, kým ho nenájde. Zhlboka sa nadýchla, pozrela cez plece na mladého čašníka a zistila, že si ju nenápadne obzerá. Na krku mal vytetovanú pavučinu a v každom uchu minimálne desať drobných náušnic. Uvažovala, ako ho to asi muselo bolieť. Aj ona vždy chcela mať prepichnuté uši, lenže jej telo sa hojilo tak rýchlo, že dierka v uchu sa uzavrela, prakticky hneď ako jej

ju urobili.

„Niečo na pitie?“ spýtal sa Roux s nervóznym úsmevom. Na jazyku sa mu mihla kovová guľôčka ďalšieho píršingu.

„Vodu,“ odvetila stroho.

„Ako si želáte. Minerálku?“

„Nie. Z vodovodu a bez ľadu,“ povedala a vrátila sa k dvojčatám pri stole. Otočila stoličku naopak, rozkročmo sa posadila, položila si na ňu ruky a bradu si oprela o predlaktia.

„Nicholas šiel pohľadať telefón, aby sa spojil s mojou starou mamou a skúsil zistiť, či tu niekoho nepozná. Ak sa mu to nepodarí, potom už naozaj neviem, čo budeme robiť.“

„Prečo?“ spýtala sa jej Sophie.

Scathach pokrútila hlavou. „Musíme zmiznúť z ulíc. Mali sme šťastie, že sa nám podarilo ujsť od Sacré-Coeur, skôr ako to tam uzavreli. Teraz už nepochybne našli aj toho omráčeného policajta a rozširujú pátranie mimo najbližšieho okolia. Policajné hliadky majú náš opis; je iba otázka času, kedy nás objavia.“

„A čo potom?“ vyzvedal Josh.

Jej úsmev nadobudol desivý podtón. „Potom uvidia, prečo mi hovoria Bojovníčka.“

„Ale čo ak nás predsa chytia?“ nedal sa odbiť chlapec. Predstava, že po ňom pátra polícia, bola preňho neuveriteľná – takmer neuveriteľnejšia než skutočnosť, že po nich idú mýtické stvorenia a nesmrteľní ľudia. „Čo s nami bude?“

„Odovzdajú vás Machiavellimu. Pre Temných Starších budete paradna korisť.“

„Ale...“ Sophie sa letmo pozrela na brata. „Čo s nami urobia?“

„To radšej nechcíte vedieť,“ odvetila Scatty úprimne. „Ale ver-